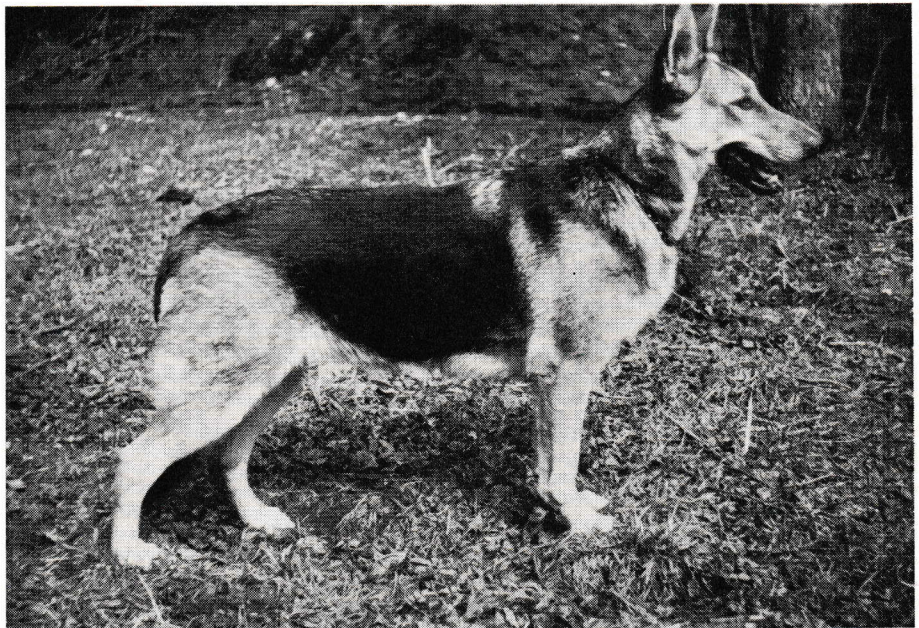

BRUKS HUNDEN

*SBK:s centralstyrelses kansli hålles
stängt tiden 4 juli—2 augusti 1948.*

Aladdins Gakenda Dsk HSB 125801, f. d. 26/6 1947, e. Baldur vom Befreiungsplatz SZ 508689 SchH III MH I, u. Aladdins Minki e. Amor v Kupfertor 513201 SchH II u. Donata v d Buchenhöhe 73908 Sch III, uppf. Rud. C. Drumm, Danmark, äg. Polisman Gösta Svensson, kennel Kiodoburg, Rönninge, tel. 311. Valpar och unghundar med samma blodslinjer finnas i regel till salu.

Tidskriften "BRUKSHUNDEN"

Utgivare: SBK:s Centralstyrelse, Box 5029, Stockholm 5

Ansvarig utgivare: Kriminalöverkonst. Sigfr. Sund.

Redaktör: Kamrer Arvid Malmqvist.

Skattmäst.: Kontorschef Th. Berneck.

Centralstyrelsens kansli är öpp. kl. 11.00—16.00 Tel. 67 60 15.

Centralstyrelsens postgiro 196952

Svenska Brukshundklubben är associerad med Svenska Kennelklubben (SKK) och ansluten till Centralförbundet för befälsutbildning (Cfb).

Annonspriser:

1/1 sid. (200×140 mm) 100:- kr.
1/2 sid. (100×140 mm) 60:- kr.
1/4 sid. (100×70 mm) 35:- kr.
1/8 sid. (50×70 mm) 20:- kr.
1/16 sid. (25×70 mm) 10:- kr.
millimeterpris 40 öre på enkel spalt

Annonsorder och manuskript skola vara redaktionen tillhanda senast den 28 för att med säkerhet kunna inflyta i nästa månads nr

E. Olofssons Boktryckeri AB, Stockholm 1948

Svenska Brukshundklubbens Stockholmsavdelning.

Expedition: Näckrosvägen 35 Postadr. Solna. Tel. 27 69 10. Postgiro 158283.

Ordförande: Köpman Axel Hellgren, Skånegatan 87 B, Stockholm. Telefon 41 27 92.

v. Ordförande: Tjänsteman Anton Angmar. Bergsättersvägen 9. Postadress: Helenelund. Telefon 35 14 99.

Sekreterare: Järnhandlare Jonas Widlund, Sveavägen 140, Stockholm. Telefon 31 42 47.

Skattmästare: Verkmästare Ernst Guldbrandsson, Näckrosvägen 35. Postadress: Solna. Telefon 27 69 10.

Sportstuga och träningsplats Kista, Helenelund.

Innehåll

	Sid.
Nyttohundar eller cirkushundar	51
Schäferhunden i Tyskland	52
Centralsekreteraren har ordet	53
Hundfoto	54
Öronkuperingen — en brännande fråga ..	56
Ledarhunden — den blindes ögon	58
Schäferaveln	60
Vår veterinära frågespalt	61
Kynologiskt huvudbry	61
Att läsa stamtavla	62
Instruktörskurser	63
Från lokalavdelningarna	64
Utställningar och bruksprov	66
Nordiska mästerskapen 1948	66
PM för SBK:s utställning i Sundsvall	68

Tonnys

köttmjölskex är halva hundfödan

Ras och ålder ha avgörande betydelse för hundens kost, men i varje fall är Tonny's köttmjölskex en värdefull ingrediens. Det är en produkt av animaliska och vegetabiliska födoämnen, som ge bästa näring åt muskulatur och benbyggnad. Begär Tonny-Kexen.

A.B. TENGERS
HUNDBRÖDSFABRIK
LIDINGÖ

BRUKSHUNDEN

Organ för avel och dressyr av raserna:

BOXER, COLLIE, DOBERMANN, RIESENSCHNAUZER, ROTTWEILER och SCHÄFER

Arg. 9

19

48

Nr 6—7

Nyttohundar eller cirkushundar?

Hundar kan inte läsa provningsordningen men de kan den ändå utantill. Tävlingsförarna har så sällan tillfälle att praktiskt utnyttja sina hundar och är så ivriga att nå högsta möjliga poängsiffror att de ständigt övar efter provningsordningens föreskrifter. Får man verkligen största möjliga glädje av hundens arbete på detta sätt och skiljer sig icke detta helt från exempelvis användningen av jakthundar?

Låt oss överväga en ny metod för vårt utbildningsarbete. Låt oss göra hundarna i första hand användbara för det ändamål, som varje hundägare har mest nytta av, och i andra hand tänka på vad provningsordningen föreskriver. Tag till exempel spårprovet. I praktiken skall ju en spårhund huvudsakligen användas till att leta reda på en person, om vilken man endast undantagsvis kan hoppas att han dräller sex föremål efter sig lagda med 100 m mellanrum. Inte heller har den personen gått i två räta och en spetsig vinkel och han har heller icke sorgfälligt undvikit att passera genom kreaturshopar, trafikerade vägar eller låtit bli att forcera bredare vattendrag och andra personers spår. Det rätta sättet vore att vid övningarna försöka kopiera praktiska situationer och endast undantagsvis lägga spår på det sätt som provningsordningen föreskriver. De strikta bestämmelserna i provningsordningen avser ju endast att om möjligt åstadkomma samma svårighetsgrad för de olika tävlande och de många föremålen är närmast till för

att utgöra en kontroll på hundens noggrannhet.

Ännu mer gäller det nyss sagda om skyddsarbetet. Här är proven vid tävlingarna sammansatta med hänsyn till avelssynpunkter för att undersöka vissa bestämda karaktärsegenskaper, och det är naturligtvis självklart att en tävlingshund måste kunna dessa moment, men det får icke bli på så sätt, att om momenten tas i annan ordning än normalt så blir hunden nästan vimsig. Det finns för övrigt ingen verklig förbrytare, som uppträder på det sätt som proven föreskriver att figuranten skall göra. Öva då och då med en figurant, som får fria händer att göra vad som faller honom in och låt förarna försöka tänka självständigt. Men här kommer en viktig reservation. Vänta med dessa praktiska övningar till dess hunden klarat nybörjar-klassen.

Rapporthundens provningsordning tillfredsställer självklart icke de krav, som bör ställas på en verklig rapporthunds kunnande. Störningarna är icke tillnärmelsevis naturliga. Här bör övningsledarna försöka att vid träningen samarbeta med militär för att få en mer verklighetstrogen miljö att arbeta i. Öva till exempel någon gång rapportföring i samband med civila försvarsövningar eller låt hundarna vid rapportövningarna någon gång passera genom stora folksamlingar, men låt bli att i samband därmed irritera allt för mycket.

Schäferhunden i Tyskland

Trots alla svårigheter synes tyska schäferhundklubben (Verein für deutsche Schäferhunde) sträva efter att återvinna den position som ledare för rasen, som den obestridligen hade före kriget, vilket framför allt byggde på det hängivna arbete ryttmästare von Stephanitz nedlade. Visserligen överväger de ledande schäfersammanslutningarna i Förenta Staterna och Storbritannien f. n. att själva upprätta en ny standard för att förhindra en befarad utveckling mot för lågställda djur, men då samma strävan att behålla nu önskvärd storlek gör sig gällande även i Tyskland får man hoppas att samarbete snart kan upptas för att förhindra en olikartad utveckling.

För Sveriges del är vi genom SKK:s medlemskap i internationella kennelfederationen bundna vid att bibehålla den vid varje tillfälle gällande standard, som är fastställd i rasens ursprungsland, d. v. s. i fråga om schäfern i Tyskland. Vi har alltså anledning att noga följa utvecklingen inom tyska schäferhundklubben, vars senaste årsberättelse tillställts oss av den för skandinaviska utställare bekante herr Katzmair.

Red. uppmanar avdelningarna att lägga upp en praktisk övning efter till exempel följande schema. I närheten av en dressyrstuga inträffar ett fingerat inbrott, som inrapporteras. En spårhund eftersändes tillsammans med en skyddshund och en rapporthund, varefter de fingerade tjuvarna uppspåras och strid uppstår mellan förföljarna och tjuvarna. En av tjuvarna såras ordentligt under striden och måste återtransporteras sedan man med hjälp av en rapporthund rekvirerat hund med släpa eller på vintern pulka. Vill man göra det riktigt drastiskt kan man låta skyddshunden och spårhunden bli satta ur spel och låta den sårade hoven krypa undan så att han måste uppsökas antingen med hjälp av en revirsökande skyddshund eller av en sjukvårdshund. Efter en dylik övning skall naturligtvis en mild och positiv men saklig kritik följa.

Alltjämt understrykes — och det tycks även i Tyskland ej kunna alltför ofta betonas — att schäfern varit, är och förblir en brukshund samt att uppfödarna ständigt måste ha detta förhållande som riktpunkt för sitt arbete. Schäfern kräver en kroppsbyggnad, som är lämpad för goda prestationer. Den bör vara sund, ha ett prima gångverk och schäferhundkaraktär. Årsberättelsen förordar utslagning vid korningar och utställningar av svaga, bröstlösa, trippande, för storvinklade hundar utan naturlig skärpa och hårdhet. Hundar med dessa fel får under inga förhållanden användas i aveln. Till domarna riktas maningen: Beakta uttryck och blick och ni har karaktären klar för er. Redan von Stephanitz skrev: En harmonisk kroppsbyggnad betyder sundhet, kraft och uthållighet. Disharmoni åter tyder på sjuklighet.

I alla krigshärjade länder råder enorm efterfrågan på hundar och i första hand då brukshundar. Produktionen i Tyskland håller ej jämna steg med efterfrågan från i synnerhet myndigheternas och ockupationsmakternas sida samt från organisationer som bedriver utbildning av ledarhundar för blinda. Starka varningar uttalas mot den på grund av stor efterfrågan följande risken för kvalitetsförsämring, en risk som även hugade spekulanter från Sverige bör beakta.

Bland fakta ur årsberättelsen må nämnas följande: De luckor, som kriget åstadkommit bland korningsmästare (Körmeister) och prisdomare, har nästan kunnat utfyllas. Sålunda har 3 personer kallats till korningsmästare, 37 till domare och 35 till prisdomareaspiranter.

Siffrorna över hållna prov är imponerande. Så har till exempel 1 386 bruksprov hållits för skyddshundar, 29 för spårhundar och 7 för vallhundar etc.

Under år 1947 har två stora utställningar hållits, där framförallt den i Stuttgart den 14 sept. för alla raser må nämnas,

och en mindre utställning samt 82 premieringar.

Stamboken tycks vara den tyska schäferhundklubbens sorgebarn. Trots stora ansträngningar har man ej kunnat arbeta in de sedan 1946 eftersläpande inregistreringarna. Detta hade nog kunnat medhinnas om ej arbetet femdubblats genom nya, för oss obegripligt tillkrånglade bestämmelser för utfärdandet av stamtavlor.

En ytterligare belastning av det tekniska arbetet, vilket dock vore någonting för oss att ta efter, är de i och för sig önskvärda reglerna, att i stamboken endast införes valpkullar om högst 6 valpar. Vidare föreligger förbud att uppföda valpar med amma eller genom flaskuppfödning. Sist men icke minst viktigt förekommer förbudet mot att registrera valpar efter alltför unga föräldrar. Alla dessa bestämmelser måste ha medfört ett enormt arbete genom all korrespondens. I varje fall har 25.000 hundar införts i stamboken (10.000 återstår), 7.000 registrerats (200 återstår) och 2.400 kennelnamn godkänts (500 återstår). Följande i och för sig imponerande siffror kan anföras från korningarna: 197 hundar och 380 tikar nykorade (neuangekört), 135 hundar och 291 tikar återkorade (wieder angekört), d.v.s. korade för livstid eller tills dess hunden ej är användbar såsom brukshund, 14 hundar och 38 tikar avförda från korningslistan (abgekört), 77 hundar och 128 tikar ej korade (nicht angekört) och 76 hundar och 182 tikar tillbakavisade (zurückgestellt).

Korning av enstaka hundar är endast tillåten i den franska zonen. Hundar, som ej godkänts på officiella prov, får endast koras i den ryska zonen med anledning av att det är synnerligen svårt att genomföra tävlingar där. Dessa båda undantagstillstånd utnyttjas dock ytterst sällan. Vid korningarna har i allmänhet visats hundar med bra karaktär. Varning har utfärdats för inavel på s. k. varningshundar och på sådana, som nedärver långhår. Vidare uttalas varningar för avel med hundar med följande fel: 1) för stel och ej för hunden i övrigt tillräckligt kraftig bakdel, 2) vek rygg, 3) ej tillräcklig massa och 4) urblekt färg. Särskilt framhäves att det i dag — i

Centralstyrelsens sekreterare har ordet

Även "Brukshunden" har känning av pappersransoneringen. Bristen på papper inom landet har medfört att tidningen nödgats inskränka på sitt utrymme. För "Brukshunden" har vi lyckats utverka högsta möjliga tilldelning av papper eller 72 proc. av tidigare förbrukning. Tyvärr beräknas kvoten på 1946 års förbrukning, då medlemsantalet och därmed upplagan var väsentligt mindre än nu. Beklagligtvis kommer detta åtminstone tills vidare att gå ut över meddelanden av för det stora antalet medlemmar mindre viktiga nyheter såsom resultat från bruksprov, meddelanden om styrelsesammanträden samt rapporter om klubbaftnar. Det kommer att bli nödvändigt att krympa dylika referat.

motsats till tidigare — förekommer många schäfrar, som är för små. En för liten hund utrustad med klana extremiteter är lika litet lämpad som brukshund som en för stor överbyggd hund. Även om man tar hänsyn till svårigheterna att under kriget skaffa mat till hundarna anses hundar på 25 kg och tikar på 23 kg ha för liten massa.

Ar 1947 tillämpades för första gången korning av hundar på livstid eller till dess hunden ej längre är användbar såsom brukshund.

Till sist anföres att bristen på stam- och korningsböcker sedan 1942 liksom även frånvaron av schäfertidskriften och hundlitteratur över huvud taget ytterligt försvårat arbetet inte endast för uppfödarna utan även för lokalavdelningarna. Under förutsättning att pappersransoneringen lättar under år 1948 utlovar man att alla luckor skall fyllas och att en provisorisk korningsbok med för avelsarbetet erforderliga uppgifter skall utsändas till samtliga lokalavdelningar.

Beträffande 1947 års bästa hundar i Tyskland hänvisar vi till tidigare redogörelse i Brukshunden.

Den som är lycklig ägare till en hund och som bland sina övriga ägodelar kan räkna en kamera, han är i besittning av både medlet och målet för en fängslande hobby — hundfotografering. Uppfödare har god nytta av att ta de bilder de behöver för att annonsera eller på annat sätt sprida kännedom om efter vilka förnämliga djur de valpar är fallna, som de låter sina medmänniskor nästan få till skänks. Dessa s. k. typbilder utgör huvudparten av alla de fotos, som tas av hundfolk. Ingen skugga på denna bildkategori, men det finns även andra områden inom hundfotograferingen som är värda att odlas. Det är för att stimulera till en ökad företagsamhet och minskad ensidighet som red. i förra numret av "Brukshunden" utlyste en fotoprästävling under rubriken "Vem tar bästa hundbilden?" Här nedan följer några synpunkter, vilka har mera att göra med vanligt sunt förnuft än med ingående (men kanske svårbegriplig) fototeknik.

Kameran behöver inte vara dyr och märkvärdig. Även med en lådkamera kan man ta bra fotos av en hund i stillhet, men inga "rörliga" bilder eftersom lådkamerans slutare en gång för alla är inställd på en exponeringstid av 1/35 sekund. Mycket långsamma rörelser fordrar en nedskärning till 1/50 — 1/100 sek, och med stegrad snabbhet hos föremålets rörelser fordras

Enkel

HANDLEDNING

i svår konst:

HUNDFOTO

att kameran är så "fin" att den medger 1/200—1/250 sek eller vid mycket snabba rörelser i sidled (kamerans) 1/500—1/1000 sek knappningstid. På de flesta s. k. bälgkameror i mellanprisläge är den kortaste exponeringstiden 1/100, och med dessa får man t. ex. inte ta en alltför livligt hoppande hund rakt från sidan — men om man ställer sig snett framför den hoppande jycken blir vinkelhastigheten mindre, och resultatet kan bli gott, d.v.s. en skarp bild. En annan sak är om man medvetet önskar ge ett intryck av fart genom att följa hunden med kameran rakt från sidan, varvid hunden kan bli skarp och bakgrunden oskarp och liksom "streckad". Detta fartintryck förstärkes om man ökar bländaröppningens storlek — d.v.s. ställer in bländaren på en mindre siffra, t.ex. från 11 till 8 — för att avsiktligt minska djupskärpan = minska objektivet förmåga att teckna skarpt inom ett stort avståndsområde från kameran räknat framåt; ju mindre bländare desto mindre krav på exakt avståndsinställning ... och vice versa.

Filmen bör helst vara s. k. pankromatisk. Denna sort tolkar färgerna sannare än den ortokromatiska filmen gör. Har ni en lådkamera eller annan "långsam" apparat så är det inte nödvändigt med en ljuskänslig

Överst visar förf. ett eget varnande exempel: "Hassan har blivit oskarp, ty exponeringstiden (1/500 sek) borde ha varit ännu kortare. — T. h. nästan alla fel på en enda bild: avhuggen matte med svans i handen, "upphängd" hundhals, omöjlig bakgrund, dåligt ljus (bildens tagen för sent på eftermiddagen).

och snabb film — ja, om kameran är gammal och kan misstänkas börja bli otät så är det rent av förståndigt att nöja sig med en 17-DIN-film.

Bakgrunden är ett sorgligt kapitel, ty här syndas det förfärligt inom hundfotograferingen. Man ser en kanske väl uppställd hund med husses eller mattes hand och halva arm samt några jäms med midjan avhuggna åskådare. På en annan bild har den skogprydda horisonten delvis sammanfallit med juckens rygglinje, och just där man vet att en naturlig svank finns ses en raggig puckel — det är den susande skogen. Gärdesstörar och flaggstänger bör inte skjuta ut här och var på hunden. Hus och cyklar inte heller. Ställ hunden så fritt som möjligt, gärna på en berghäll mot himlen. En jämn gräsmatta är ingen oäven bakgrund, nota bene om den avviker tillräckligt från hundens färg och ton. En tigrerad boxer i högt saftigt gräs kan vara lika väl gömd som en tiger i ett bambusnår! Titta på fixeringsbilden till denna artikel — ett avskräckande exempel på illa vald bakgrund.

Den intelligente läsaren torde redan ha begripit när förf. talat om "typbilder" (grupp 3 i tävlingen). Det är i denna grupp som alla sorters kameror har chansen att låta knäpparen göra sig gällande i tävlingen. I de övriga grupperna är valfriheten större, och där kan man sväriligen formulera några regler. Gränsen mellan grupper-

Vad i vassen gör boxern i jättegäset — och varför? Prima fixeringsbild!

na 2 och 4 är t. ex. ganska flytande, ty även "roliga bilder" torde i vissa fall kunna hänföras till grupp 2. Försök variera det roliga; ta inte bara den klassiska bilden med glasögon, pipa och hatt på en fåraktigt blickande och något besvärad "hundsing" — "domsingarna" i juryn vill som sagt ha variation på den söta konfekten!

Ännu ett påpekande om "typbilderna": någon som helst retusch (t. ex. borttagande av en ful bakgrund) är inte tillåten, varför man redan från början måste fundera ut hur fotot skall tas.

Det här var ingen uttömmande avhandling om hundfotografering, ty sådant tillåter inte det som vanligt begränsade utrymmet. Snarast har förf. gjort sig skyldig till en "tipsbukett", som med en bugning överrätts till de i startgrupparna hukande prisaspiranterna. Elementära och rent fotomässiga saker som t. ex. bländarinställning antas de antingen känna till förut eller — om icke så är fallet — får de lära sig av "hus- och filmhandlaren". Beträffande "typbilden" är denna en så ompännande affär att den vore värd en särskild utredning — den kanske kommer om *plats* kan beredas. Men till dess emotser juryn med spännt intresse resultatet av de tävlandes syn på saken!

Cave Cameram.

Öronkuperingen en brännande fråga

I samband med att öronkuperingsförbudet lagfästes för ungefär ett år sedan kommenterades denna händelse i Hundar och Hundsport av några prisdomare och uppfödare för av förbudet berörda raser. Sedan dess har inte mycket skrivits i svensk press i denna fråga, vilken dock får betraktas som ett hårt slag för en hel del uppfödare. Vad brukshundklubben beträffar gäller det tre av våra sex raser, nämligen boxer, dobermannpinscher och riesenschnauzer. Förutom i Sverige gäller kuperingsförbudet endast England och några få stater i Amerika. Anledningen till kuperingsförbudet säges vara djurplågeri. Givetvis bör uppenbart djurplågeri bekämpas med alla till buds stående medel, men när det gäller öronkupering kan det diskuteras om det där verkligen är fråga om något sådant och det synes som om förbudet mot öronkupering vore att stifta lagar mot bagateller under det att t. ex. kastring och schäkting tillåtes.

Naturligtvis innebär kuperingen en viss smärta för valparna, men denna smärta är dock ej tillnärmelsevis så svår att den kan betecknas såsom djurplågeri och kan väl nästan jämföras med vaccination av barn. För övrigt sövas valparna före operationen, och det liv de för när bedövningen släpper lär inte så mycket bero på den fysiska smärtan som på den "baksmälla" de få av bedövningsmedlet. Dessutom lär enligt efter ett flertal uppfödarens erfarenheter okuperade hundar vara mycket mottagliga för öroninflammationer på grund av den smuts, som gror sig fast i öronen och den på grund av de långa och på insidan rikt hårförsedda öronlapparna förhindrade ventilationen. Man kan inte bortse ifrån att kupering av en del långörade raser kommit till som ett försök att eftersträva den naturliga öronformen. Det finns inte något vilt djur med hängande öron.

Arméhundväsendet hade innan lagstiftningen genomfördes erhållit ärendet på remiss för att yttra sig över huruvida hörseln hos kuperade hundar var bättre än hos okuperade. Undersökningarna medför-

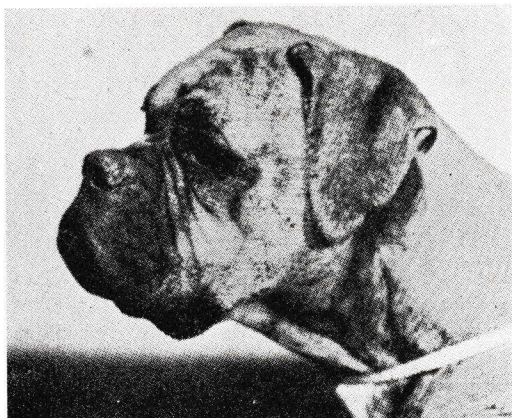
En kuperad boxer får ett piggt och energiskt utseende.

de intet resultat. Om man nu förutsätter att Arméhundväsendet ansett öronkuperingen vara av vital betydelse för försvaret, hade väl knappast kuperingsförbudet införts. Av detta följer att en bibehållen öronkupering då måst betecknas såsom antingen legalt djurplågeri eller icke djurplågeri.

Ur estetisk synpunkt är frågan odiskutabel. Varje uppfödare strävar efter att få fram hundar med kraft, skönhet och elegans. Hängande öron på boxer, dobermannpinscher och riesenschnauzer förändrar typen totalt och utplånar det karaktäristiska pigga och vakna uttryck, som är kännetecknande för dessa tre raser.

Saken kan även betraktas ur nationalekonomisk synvinkel. Innan förbudet var infört fanns det i Sverige internationellt välkända uppfödare, som fått igång en omfattande export till i synnerhet Amerika. Möjligheterna för dessa att nu efterkomma beställningar på hundar har fullkomligt upphört. De kan numera inte ens deltaga med sina hundar i utställningar i de skandinaviska länderna. Det har även visat sig att boxer-, dobermannpinscher- och riesenschnauzervalpar är mycket svårsålda till och med i Sverige. Att många av våra skickligaste uppfödare, som trots svårigheterna under kriget bemödat sig att vidmakthålla den goda kvaliteten på sina respek-

tive raser, nu fullständigt tappat intresset och förklarar att de skola upphöra med uppfödning av i varje fall dessa raser är kanske inte så underligt, då de se varje avsättning på såväl svensk som internationell marknad vara omöjliggjord. Har Sverige råd att förlora dessa tre raser. Boxern har under de senaste åren blivit omåttligt populär, då en klokt driven avel i denna ras fått fram en hund som är idealisk såväl som sällskapshund som brukshund av lagom storlek, trevligt temperament och tilltalande utseende. Riesenschnauzern är en i synnerhet i Norrland mycket omtyckt hund, där den i stor utsträckning används som draghund. Beträffande dobermannpinschern, som förut kallades "polishund" med allt detta innebär, är den en bra hund som stadgat sin popularitet genom sitt eleganta utseende och olikartade användbarhet. Den är en mycket trevlig sällskapshund och har dessutom med stor framgång använts som brukshund där den som sjukvårdshund hävdar sin ställning framför andra raser. Dessutom har dessa tre raserna ett hårlag, som tilltalar personer vilka vilja ha en rejäl hund som inte ställer till alltför mycket under fällningen. En boxer bör vara en boxer och inte en mastiff, en dobermannpinscher inte någon extrem stövartyp och en riesenschnauzer inte en blandning av

En okuperad boxer leder utan större ansträngning tanken på en mastiff.

newfoundlandshund och vattenspaniel. Om våra främsta uppfödare inom dessa raser upphöra med uppfödningen av dem, vilket redan skett i stor utsträckning, kommer aveln endast att bedrivas av mindre samvetsgranna uppfödare av den typ, som säljer blandrashundar för 25 kronor stycket med åtföljande rasförsämring och impopularitet, vilket antagligen kommer att medföra att dessa raser så småningom försvinner i Sverige.

P. C.

LEDARHUNDEN

— den blindes ögon

Att brukshunden är en nyttohund torde vara allmänt bekant. Lika bekant är kanske inte, att hunden som ledare för blinda gör dessa stora och värdefulla tjänster. De blinda, som har tillgång till en ledarhund, värdesätter också hundens arbete. De blir icke i så hög grad beroende av andra människors hjälp som blinda utan ledarhundar, då de t. ex. med en hunds hjälp kan ta sig till och från arbetsplatsen. Vidare kan de företa härliga promenader. Hunden är alltid tillgänglig för dem och fullgör med glädje sitt uppdrag. Även som sällskap är hunden till förströelse och nytta och den blinde behöver aldrig känna sig ensam då han i en hund har en god vän och trogen kamrat, som hyser stark och trofast tillgivenhet för sin blinde ägare.

Sedan ett tiotal år tillbaka är ledarhundar i verksamhet även i Sverige. Det torde f. n. finnas omkring 25 sådana, vilka är utplacerade på olika platser i landet från Malmberget i norr till Ystad i söder. I Stockholm och Göteborg finns givetvis några av ledarhundarna, men det är otvivelaktigt de blinda på landsbygden och de mindre städerna som har den största nytan av sina hundar.

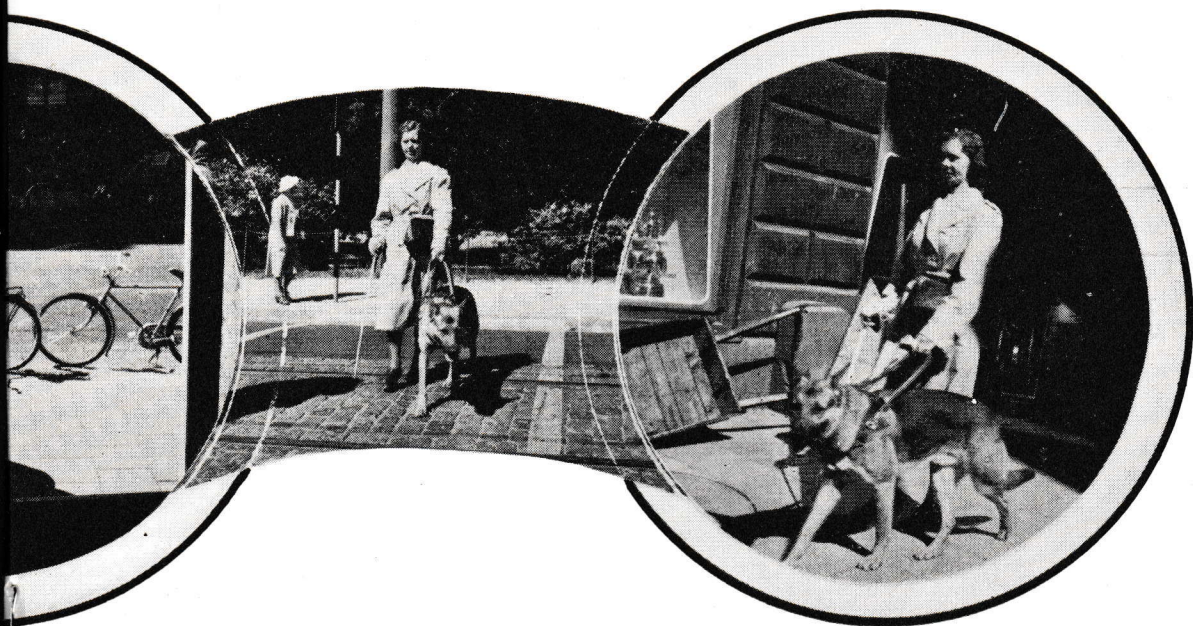
T. v. i bildraden här bredvid: Framför hinder (t. ex. ett trappsteg) skall hunden stanna ett ögonblick. — I mitten leder hunden den blinda mellan de gula strecken. — T. h. går hunden i en vid båge omkring den kullvräkt skottkärnan.

Det är med blinda som med seende personer att alla icke äro lika lämpliga att handha hundar. Likaväl som en duktig tävlingsförare kan komma långt med sin hund medan en medelmåttan aldrig kan uppnå några toppresultat även om han har tillgång till likvärdigt hundmaterial, så kan icke alla blinda tillgodogöra sig hundarna i lika stor utsträckning även om hundmaterialet även här är likvärdigt. Ett talesätt bland de blinda är att "den blinde som är ganska rörlig och kan klara sig bra utan hund, han eller hon är just lämplig att ha en sådan". En blind, som tillhör denna rörliga kategori, kan med sin hund ta sig fram nästan vart som helst i sin hemtrakt.

Den blinde sköter om orienteringen i stort och hunden klarar detaljerna. Man måste ha klart för sig att ledarhunden lika väl som polis- eller militärhunden är ett hjälpmedel, som om det utnyttjas på rätt sätt kan vara till värdefull hjälp. Man får icke överskatta dess förmåga utan komma ihåg, att det inte är en maskin utan

Efter avslutad sammanföring talar "Tenko" om för herr Hellgren att nu kan fröken Nilsson och han klara sig själva.

en levande varelse, som man måste lära sig förstå och handha på ett ändamålsenligt sätt.

Materialet är synnerligen viktigt och kassationsprocenten blir därför ganska stor. Att få tag i en hund i 1 1/2 års åldern, som icke har några olater av ett eller annat slag, är givetvis ganska svårt. Det gäller att se till att de eventuella felen icke är av diskvalificerande art. Det beror också på i vilken miljö hunden skall arbeta. En hund som är aggressivt inställd på höns o. dyl. kan användas i en storstad under det att en hund, som av någon anledning är mindre passande för storstaden, kan bli en utmärkt leddhund på landet.

Lydnadsövningarna är här liksom i all annan dressyr grundläggande, och på den bygger man den vidare utbildningen. Apporteringen är en viktig del av appellen. För att förhindra slarv och tuggning på föremålet och då tiden är knappt tillmätt, inläres denna övning med tvång. Tvångsapporeringen innebär att man bibringar hunden en olustkänsla, som ögonblickligen övergår i en lustkänsla så fort hunden fattar föremålet. Under själva leddressyren läres hunden att undvika hinder av alla slag och arbetet sker i sådan miljö, som

hunden skall arbeta i. Liksom en god rapporthund genom dressyr gjorts *omedveten* om den fara som ligger i att springa en rapportsträcka genom gevärs- eller granateld göres en leddhund genom dressyr *medveten* om den fara det ligger i att gå över en gata, då ett fordon nalkas.

Då hunden är färdigutbildad börjar sammanföringen med den blinde. Denne måste samövas med hunden. Om hunden gör något fel får detta icke passera opåttalt utan skall tillrättaläggas av den blinde själv. Utbildaren övervakar det hela och ger sina instruktioner. Fordringarna stegras dag för dag, men utbildaren ingriper inte i en kinkig situation utan att det är absolut nödvändigt. Den blinde måste få vana att själv dirigera sin hund. Samövningen fortsätter dagligen tills "ekipaget" blivit samkört och den blinde lärt sig de knep och finesser som inryms i dressyrprogrammet. Då den blinde kommer till sin hemtrakt, där han icke har någon svårighet med orienteringen, går arbetet givetvis mycket lättare. Ju mer hunden och den blinde lär känna varandras små egenheter desto bättre blir samförståndet, och hunden blir följaktligen värdefullare för varje dag.

Axel Hellgren.

Schäferaveln

Avelsrådet för schäferrasen, herrar Axel Hellgren, Sven Jansson och Gösta Svensson, har på begäran lämnat följande intressanta redogörelse för sina principer.

Rådet sammanträder i regel första onsdagen i varje månad. Vid detta tillfälle behandlas samtliga under tiden inkomna förfrågningar. För att få förslag på lämplig täckhund bör tikägaren tillsammans med förfrågningen även insända en avskrift av tikens stamtavla. Det vore önskvärt att tikägarna icke väntade med att sända erforderliga handlingar till dagarna före ifrågavarande onsdag eller tills de märker att tiken börjar löpa, då detta lika gärna kan inträffa i mitten på månaden.

Det är självklart att vår uppgift näppeligen är att bevaka hanhundägarnas intressen genom en jämn fördelning av tikarna på ett större antal hanhundar utan att tillgodose tikägarnas intressen. Vårt främsta mål är att förbättra kvaliteten och så småningom få fram ett bättre genomsnitt. Denna förbättring kan icke åstadkommas genom att ett stort antal medelgoda hanhundar används i aveln. Endast det bästa är gott nog och endast våra mest förstklassiga hanhundar kan skapa ett gott underlag för den kommande aveln. Det är naturligt att en medelgod hund icke har lika stora utsikter att föra rasen mot målet som en förstklassig. Varje förslag till täckhund är föregånget av en mycket noggran genomgång av de båda parternas stamtavlor och det är vår avsikt att tillse att blodtillslutning sker så att vi så småningom får fram en genomavlade produkt med stark genomslagskraft. Vi har icke råd att hålla på med fjärravel och detta kommer endast att ske i de fall då detta är absolut oundvikligt eller nödvändigt. I sådana fall rekommenderas en hanhund från en stam som enligt erfarenheterna visat sig vara lämplig för ifrågavarande blod.

För att ytterligare skapa förutsättningar för en höjning av rasens kvalitet har vi utarbetat ett förslag till regler för avelskorning. Detta kommer snarast att tillställas centralstyrelsen för godkännande. Vi har här följt de tyska principerna, som visat sig vara mycket effektiva, och som be-

står i en fullständig beskrivning av hunden åtföljd av en i detalj analyserad stamtavla jämte anvisningar på hur den tilltänkta hanhunden bör vara byggd och vilka exteriöra fel som absolut bör undvikas.

Danmark har redan infört avelskorning. Behovet av avelskorning framgår klart av ett uttalande av den danska uppfödaren och prisdomaren, fru Lillie Wengel, i Dansk Schäferhundklubbs medlemsblad nr 6/1947, där hon skriver om utställningen i Malmö: "Det är nu 19 år sedan jag för första gången dömde i Sverige och jag tycker att goda framsteg gjorts även om jag icke kan komma ifrån tanken, att ännu bättre framsteg skulle ha gjorts om avelskorning tillämpats."

Korningsboken som avser såväl hundar som tikar, bör utkomma varje år och vara disponerad så, att en hund införes på varje sida. På övre delen av sidan införes hundens stamtavla och på den nedre uppgifter om hundens utställnings- och tävlingsresultat jämte en förklaring på vilka fel som obetingat måste undvikas hos eventuella avelspartners.

Sverige har under årens lopp importerat många goda hundar från Tyskland. Dessa hundar skulle säkert i mycket högre grad ha satt sin prägel på rasen om de nyttjats mer målmedvetet och konsekvent.

För att få en överskålig bild av de olika grenarna inom schäferrasen har vi anskaffat en tavla, där samtliga hanlinjer av betydelse är införda. Den omfattar icke endast de svenska utan även de utländska ledande hundarna. Så småningom skall den kompletteras med en korningsbeskrivning på de viktigaste hundarna som korats i utlandet.

Enligt vad vi erfarit lär uppfödarna i en del länder vara tvungna att följa avelsrådets anvisningar. Ett sådant tvång torde ej vara önskvärt i Sverige. Kunniga uppfödare måste ha frihet att själva välja partners till sina tikar, men det är naturligt önskvärt att de följer de utstakade linjer, som uppdragits med hänsyn till gjorda erfarenheter. Det är friheten och självständigheten som gör arbetet intressant.

Det har visat sig att en del av de hun-

Vår veterinära frågespalt

Veterinär PER VIRIDEN, ledamot av centralstyrelsen, har välvilligt lovat besvara frågor från läsekretsen i denna spalt.

Fråga. Kan en hund angripas av valpsjuka mer än en gång?

Svar. Enligt min erfarenhet har en hund, som en gång genomgått diagnostiserad valpsjuka, förvärvat livslång immunitet och kan således ej få sjukdomen flera gånger.

*

Fråga. Min hund har sårnader med klåda i öronen. Har spolat öronen med vätesuperoxid utan resultat. Vad är att göra?

Svar. Öroninflammation hos hund är tyvärr mycket vanlig och svårbehandlad. Det gäller först att fastställa orsaken, så att den kan avlägsnas. Orsaken är i allmänhet: skabb, vatten i öronen vid badning, anhopning av vax, som sönderdelas. Det sy-

dar, som importerades för omkring tio år sedan, nedärvt långhår, och av härstamningen att döma torde även en del av våra nyimporter medföra samma anlag. Då vi så småningom lärt oss att avgöra vilka hundar detta gäller, finns det ingen anledning att beträffande detta hysa några större farhågor. Vad vidare aveln beträffar har detta heller erfarenhetsmässigt icke så stor betydelse, men man bör naturligtvis försöka undvika några experiment på detta område.

Så vitt vi vet har den nu avlidne Ch Tor av Fenrisulven icke lämnat långhår efter sig. Han var dessutom en god representant för schäfferrasen, vilket för övrigt framgår av hans seger i den nordiska utställningen i Köpenhamn 1938. Det är därför önskvärt att ägare till tikar med Ch Tor av Fenrisulven i härstamningen parar dessa med hans nu levande bäste son, som har en god exteriör och dessutom presterat ypperliga saker på tävlingsbanan. Med ett sådant inslag i rasen bör problemet med långhår kunna bemästras.

nes mig, som om bristande utfodring också kan vara en orsak.

Då de inflammatoriska processerna varierar från fall till fall, måste man rätta behandlingen härefter. Ett öra med fuktigt eller stinkande innehåll måste behandlas på ett annat sätt än ett inflammatoriskt, torrt öra. Ni torde därför vända Eder till veterinär för erhållande av råd för speciell behandling av Er hund.

*

Fråga. Jag äger en tik, 10 år gammal, som på sista tiden dricker vatten i större mängd än vanligt. Kan någon sjukdom vara orsaken?

Svar. Vid det av Eder uppgivna symtommet kan allvarlig sjukdom föreligga, såsom: livmodersinflammation, sockersjuka, njurlidande eller tumörer, t. ex. i levern. I föreliggande fall är snar undersökning nödvändig för att få fastslaget lidandets orsak.

Kynologiskt huvudbry

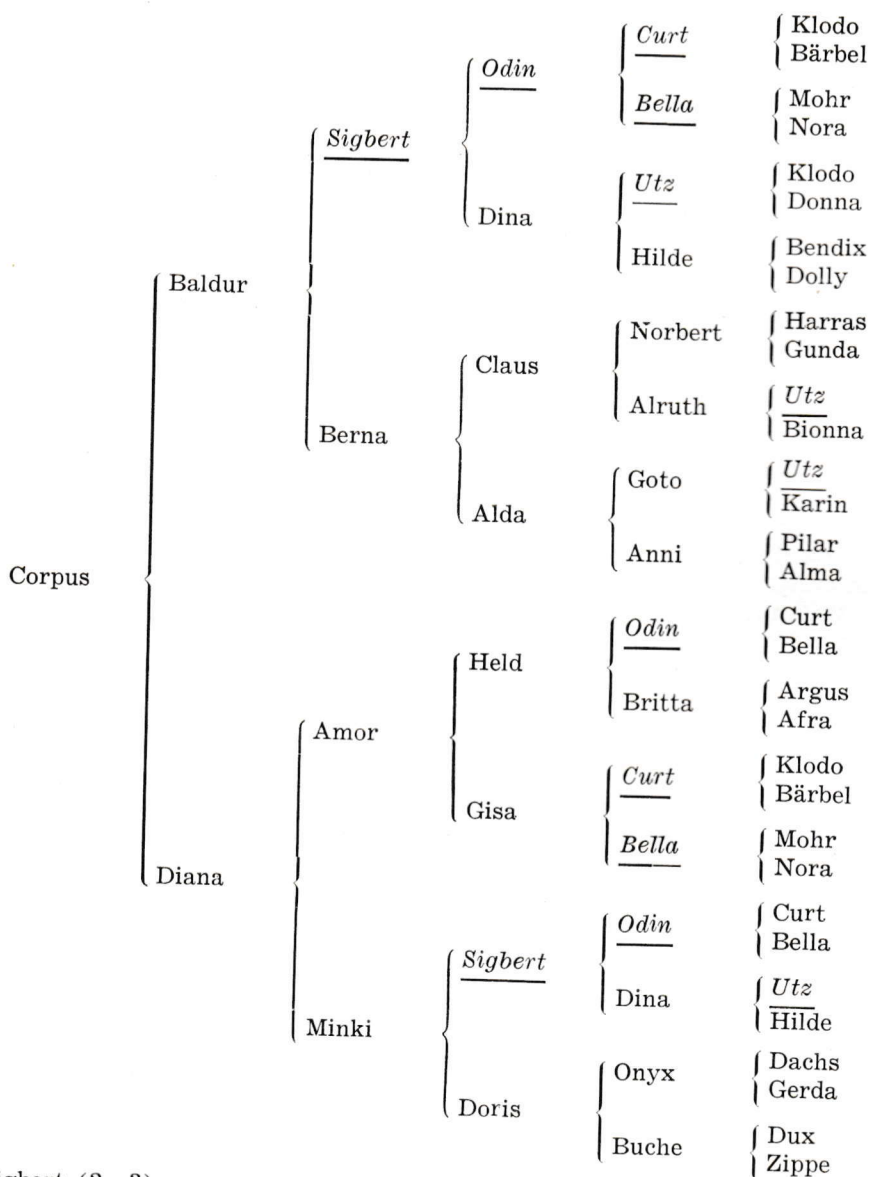
1. Vem har största antalet halskotor, giraffen, svinet eller hunden?
2. Är kynologisk spets ett knypplingsarbete, en asiatisk hundras eller vad annars?
3. På vilka kroppsdelar förekommer brun färg hos rottweiler och svart dobermanpinscher?
4. Hur lägger man spåren i förhållande till vinden vid inövandet av spårning?
5. Vad menas med stop?
6. Är komodor ett portvin, en fågel eller en vallhund?
7. Vilken brukshundsras skall enligt standarden ha underbett?
7. Vad hette Karl XII:s hund?

Rätta svar på alla frågor vittnar om utmärkt orientering i kynologien. Kan ni rätt besvara minst 6 frågor, kan ni anse er mycket väl orienterad. För minst 4 rätta svar blir ni godkänd.

(De rätta svaren återfinns på sid. 67.)

Att läsa stamtavla

Stamtavla för schäferhunden Corpus

Inavel: Sigbert (2—3)

Linjeavel: Odin (3—4, 4)

Familjeavel: Curt—Bella (4—4)

Släktavel: Utz (4, 5, 5—5)

Då avelsråden använder termer, som icke alla uppfödare äro fullt införstådda med och feltolkningar ofta förekommer, vill vi med hjälp av ovanstående stamtavla söka klarlägga begreppen. (Forts. nedtill på nästa sida.)

Instruktörskurser.

Såsom tidigare meddelats anordnas under tiden 22/8—4/9 en kurs i *Stagården, Bollnäs*, för utbildning av instruktörer. Kursen planlägges efter i huvudsak samma riktlinjer som de i föregående nummer av tidskriften omnämnda kurserna i Göteborg och Övergård; den längre utbildningstiden i detta fall medger dock ett utvidgat program. Kursen kommer icke blott att erbjuda ett utmärkt tillfälle till god och allsidig utbildning utan kommer säkerligen även att bereda deltagarna nöje under kamratlig samvaro och under angenäma former. En utmärkt förläggning, vacker natur och härliga bad bidrar till att öka trevnaden.

Liksom den tidigare vinterkursen i Transtrand ingår även denna kurs i Cfb:s kursprogram. Enligt tillämpad praxis anordnas den därför av vederbörande försvarsområdesbefälhavare i samråd med det lokala bfb, chefen för Ahv och SBK. Utbildningsplan för kursen uppgöres dock av chefen för Ahv och SBK gemensamt, vilka även ställer lärare och instruktörer till förfogande samt i övrigt svarar för utbildningsarbetet.

Berättigade att delta i kursen är medlemmar av SBK:s lokalavdelningar. Deltagare skall dock äga förutsättningar att kunna tillgodogöra sig undervisningen.

Han skall sålunda besitta erforderliga kynologiska förkunskaper, i första hand av *praktisk* art, grundade på personlig erfarenhet av och färdighet i uppfostran samt åtminstone grundläggande lydndsressyr av brukshundar. Han skall vidare äga personliga förutsättningar för att hos blivande elever kunna väcka intresse för brukshundsarbetet samt till dem förmedla de kunskaper och färdigheter, som han själv förvärvat. Slutligen förutsättes att vederbörande efter genomgången kurs är villig att stå till förfogande såsom instruktör inom den avdelning han tillhör.

Deltagare åtnjuter fria resor från hemorten och åter samt fri förläggning och förplägnad under kursen.

Närmare upplysningar om kursen kommer att tillställas avdelningarna i början av augusti.

Ansökningarna om deltagande i kursen skall insändas till SBK:s kansli senast den 10 augusti genom vederbörande avdelningar.

Ansökan skall innehålla fullständig uppgift om den sökandes namn, adress, ålder och yrke ävensom uppgift om de kvalifikationer, som åberopas för hans lämplighet att delta i kursen. Uppgift skall även lämnas om sökande genom anställning vid S.J. eller enskild järnväg är berättigad till fria järnvägsresor.

Med *inavel* menas. att en hund eller tik förekommer i stamtavlan hos både fader och moder i de närmaste fyra leden. Om en hund således förekommer två gånger i faderns härstamning men icke i moderns, föreligger icke inavel. Inavel (t. ex. 2—3) betyder, att hunden förekommer i andra led på faderns sida och i tredje led på moderns. På ovanstående stamtavla förekommer såsom exempel på inavel Sigbert 2—3, d.v.s. att han i detta fall är farfar och mormors far.

Vid *linjeavel* utesluter man annat blod och tillsätter samma hanlinje vid varje ny kombination. I ovanstående stamtavla är Odin ett exempel på linjeavel (3—4, 4). Han är där farfarsfar, morfars farfar och mormors farfar.

Familjeavel föreligger då helsyskon förekommer hos föräldrarna såsom i ovanstående stamtavla, där Gisa och Odin är helsyskon, när de har samma fader och moder.

Släktavel eller fjärravel föreligger då hunden förekommer så långt tillbaka i stamtavlan som i 5:e led som till exempel Utz, som förekommer på fadersidan en gång i 4:e led och två gånger i 5:e led och på modersidan en gång i 5:e led. Beträffande Curt—Bella är förhållandet detsamma men behöver icke nämnas, när de är föräldrar till Odin, vars linjeavel redan är angiven.

Av ovanstående framgår, att de siffror som står före bindestrecket anger fadersidan och de som står efter anger modersidan.

Från lokalavdelningarna

Red. är tacksam för referat över lokalavdelningarnas verksamhet. Av utrymmes-skäl bör dylika referat dock göras så koncentrerade som möjligt; deras innehåll bör främst vara inriktat på vad som kan vara av intresse även för övriga avdelningar. Referat, som innehålla goda och efterföljansvärda uppslag i fråga om verksamhetens bedrivande eller i övrigt pigga och klatschiga skildringar, kunna alltid påräkna förtur i avseende på publicering.

MALMÖ.

Med osedvanligt stor tillslutning avhöll Malmöavdelningen den 3 april sitt första kvartalsmöte för året, vilket denna gång var förlagt till Hantverkshuset i Limhamn. Det är glädjande att kunna konstatera det intresse och den livaktighet, som finnes inom avdelningen trots de obehagliga överraskningar och de bakslag valpsjukepidemin berett.

För att komma ifrån den parlamentariska ordningen och göra det hela litet gemytligare hade det hela lagts upp så, att i pauserna under den allmänna supén och sedermera dansen redogörelser lämnades för diverse aktuella frågor och problem. Man genomgick bl. a. arbetsordningen, varav utdrag återgives här nedan, som tyvärr ännu ej kunnat helt tillämpas. Valpsjukan har ännu en gång satt stopp för våra planer på kurser o. dyl.

Som hedersgäster hälsade avdelningen denna gång herrarna Sund och Bolmström, den senare känd och uppskattad från sina tidigare poster i Malmö såsom instruktör och styrelseladmot. Herr Sund, som för tillfället vistas i Malmö, bidrog till höjandet av stämningen genom att på sitt synnerligen lediga sätt berättade några anekdoter och höll ett litet kåseri om lämpligaste sättet att få kontakt med sin jycke. Båda herrarna blev naturligtvis självskrivna till den jury, som avgjorde och utdelade pris till den bästa hundhistorieberättaren. Till slut belönades Axel Hanssons tidningshämtande hund-historiett med fri supé och minutslång applåd.

Träningen sköts i Malmö såväl teoretiskt som praktiskt, och när man kommer ut till träningsplatserna vid Limhamnsfältet och i Beijers Park behöver man aldrig känna sig ensam för alltid finns det någon klubbmedlem där som sysslar med sin hund. Det är inte så lätt att förbjuda malmömedlemmarna att träffas med sina hundar, då Malmö stad praktiskt taget ej har mer än dessa två platser där hundarna får vistas lösa. I parkerna vågar en ansvarskännande hundägare ej gå med sin hund, ty där ligger rättgiftet som "pärlband" utmed gångarna och invid buskagen.

Planerade kurser.

Kurs n:r 1. (April—Maj)

A. Påbörjad kurs återupptages. Nybörjarkurs avhålls samtidigt. Lokal. Hushållningssällskapet.

B. Avancerad kurs på Limhamnsfältet och i Beijers Park.

Kurs n:r 2. (Juni—Augusti.)

A. Avancerad kurs på Limhamnsfältet och i Beijers Park.

Kurs n:r 3. (September—Oktober)

A. Nybörjarkurs. Lokal: Hushållningssällskapet.

B. Avancerad kurs på Limhamnsfältet och i Beijers Park.

Kurs n:r 4. (November—December.)

Närmast planerad såsom draghundskurs o. dyl.)

A. Avancerad kurs på Limhamnsfältet och i Beijers Park.

Sjm.

SANDVIKEN.

Avdelningen hade den 8 maj på kvällen anordnat ett samkväm, vilket bevistades av ett femtiotal personer. Programmet bestod i ett föredrag av undertecknad, visning av aktuella hundfilmer samt kaffe med dopp. Föredraget handlade om kennelorganisationen och hundens uppfostran och utbildning. På grund av ett missöde med de utlovade filmerna, vilka icke hann fram i tid, fick klubben anskaffa andra filmer, vilka i huvudsak visade Sandvikens Järnverk.

Söndagen den 9 maj var en tävling för appellklassen anordnad. Som domare fun-

gerade förutom undertecknad två C-domare från Gävle. I tävlingen deltog 17 hundar, vilka förutom från Sandviken var från Gävle, Falun och Borlänge.

Hellgren.

SÖDERTÄLJE.

Den 23 maj var en stor dag för Södertäljeavdelningen. Då avhölls i Södertälje Försvarets dag. Tretton olika försvarsorganisationer, av vilka SBK:s Södertäljeavdelning var en, hade en stor uppvisning på "Tältet" med en publikanslutning av ca 3.000 personer. Efter ett invigningsanförande av Södertäljes borgmästare och ett högtidstal av försvarsminister Vougt följde en förstklassigt ordnad militär uppvisning, varvid speakern vid flera tillfällen nämnde SBK och dess för försvaret gagnrika verksamhet.

Hunduppvisningen leddes av Södertäljeavdelningens ordförande, herr John Almborg, som först visade en vältrimmad appellgrupp, där de olika övningarna utfördes med fart och precision. Krypning, stegklättring samt apportering av råa ägg uppskattades syn- och hörbarligen. Även skyddshundens behandling av den uppstoppade "boven" applåderades livligt. Herr Axel Svensson med sin Ch Törnevallens Lottie, som för dagen lånats från Stockholm, visade ett vackert sjukvårdsarbete, och den pigga boxertiken Pia visade hur en rapporthund skall arbeta. Rapporthundens arbete ingick i en stridsövning, som var arrangerad av hemvärnet.

I en större lokal i staden hade en försvarsutställning anordnats. Där hade Södertäljeavdelningen en egen monter, som var mycket sevärd. I denna visades bl. a. SKK:s registerböcker, SBK:s tävlingsprotokoll och allt för hundens utrustning såsom halsband, koppel, spår- och dragselar, pulkor, skaklar, spårlinor, droppflaskor m. m. Varje sak var försedd med en förklaring över användningssättet. Kl. 18—21 visades Armé-, Marin- och Flygfilms olika filmer.

SBK:s Södertäljeavdelning har gjort en storartad reklam icke bara för sig själva utan för hela brukshundrörelsen, varför vi äro avdelningen stort tack skyldiga.

Hellgren.

BOLLNÄS.

Lördagen den 19 juni hade Bollnäsavdelningen anordnat ett samkväm. Förutom avdelningens egna medlemmar hade inbjudits hundägare i Bollnäs med omnejd och ett femtiotal personer hade infunnit sig. Avdelningens ordförande, herr Karl Lundqvist, hälsade de närvarande välkomna och lämnade en kort redogörelse för SBK:s syfte. Härefter visades en hundfilm från Armé-, Marin- och Flygfilm varjämte ett föredrag hölls av herr Axel Hellgren, som talade om hundens uppfostran och dressyr. Herr Hellgren redogjorde också för kennelväsendet, dess organisation och verksamhet.

På söndagen samlades ett femtontal av klubbens medlemmar med hundar på avdelningens träningsplats vid Säversta. Avdelningens ordförande och sekreterare hade nedlagt mycket arbete på att få träningsplatsen ändamålsenlig. Med hjälp av intresserade medlemmar hade olika hinder och träningsredskap anskaffats och det märktes på hundarna att det hade tränats flitigt. Felet var här liksom på andra ställen att en del hundägare tycks sätta större värde på om deras hund kan hoppa över hinder, som har segrarklasshöjd, och klättra över stegar än att lägga an på lydnaden och få precision på övningarna. Detta är något för de ledande avdelningarna att tänka på.

Med tanke på den avsaknad av instruktörer, som Bollnäsavdelningen haft, var det förvånansvärt vad några av hundarna var vältrimmade. Där fanns goda ämnen till både rapport- och spårhundar. Först måste avdelningens hundar tränas för appellklassen och där uppnå godkännande eller eventuellt uppflyttning innan de får börja med plankhopp, stegklättring och krypning, vilket icke förekommer förrän i de högre klasserna.

BRUKSHUNDKLUBBEN

— EN BRA KLUBB

HJÄLP OSS

ATT GÖRA DEN

ÄNNU BÄTTRE

Allt för hunden

hos Axel Hellgren, Skånegatan 87

Tel. 41 27 92

Brukshunden har fått kolleger

Red. konstaterar med uppriktig glädje att "Brukshunden" fått två kolleger (i stencilerad form). Den ena är Västeråsavdelningens medlemsblad, *Canis*, som startade redan förra året, och den andra utgavs av Borlängeavdelningen under namn *Skallet*.

Canis har tydligen samma svårigheter med papper m.m. som vi och beklagar att det nu dröjt en längre tid innan det sista numret kunnat utkomma. *Skallet* skall utkomma med sex nummer per år (dock inte i likhet med *Brukshunden* med dubbelnummer).

Båda tidskrifterna äro fulla av nya initiativ. *Canis* innehåller utförliga meddelanden om höstsäsongens program och planer både vad som rör själva lokalavdelningen och SBK:s verksamhet i allmänhet. Därav framgår för övrigt att avdelningen åtagit sig att anordna 1948 års vallhundsprov. Så vitt vi vet är det första gången någon av SBK:s lokalavdelningar fått detta uppdrag. Enligt *Skallet* kommer Borlängeavdelningen med ett nytt uppslag. Klubbens kassör har uppsatt ett pris i form av mocskedar, vilka tillfaller den, som skaffar klubben den 50:de medlemmen.

Till salu

Schäfervalpar

födda den 2 juni 1948 e. Cuno v d Schweizer-Werken SKKS 1605/47 1:a skl, cert och hpr i Karlstad 1947, u Ritzky SKKS 1456/46 1:a ukl, 1:a ökl och 2:a skl i Visby 1947.

Gösta Ekström, Humlegatan 5, Ronneby, tel. 330.

Utställningar och bruksprov

SBK:s utställningar.

- I Sundsvall den 22/8
- » Stockholm den 26/9
- » Linköping den 31/10.

SKK:s utställningar.

- I Norrköping den 25/7
- » Falun den 8/8
- » Boden den 15/8
- » Stockholm den 11—12/9
- » Göteborg och Malmö under oktober.

Bruksprov.

SBK:s Västeråsavdelning, sektionen i Hallstahammar, (appellklass) den 19/6.

SBK:s Borlängeavdelning (appellklass samt nybörjarklass för spår- och rapporthundar) den 18/7.

SBK:s Gävleavdelning (alla klasser) den 15/8.

SBK:s Stockholmsavdelning (appell-, rapport- och skyddsklasserna) den 29/8.

SBK:s Stockholmsavdelning (appell-, spår- och sjukvårdsklasserna) den 5/9.

SBK:s Hälsingborgsavdelning (alla klasser) den 5/9.

SBK:s Nynäshamsavdelning (alla klasser) den 19/9.

Rikssegrarprov den 3/10.

SBK:s Västeråsavdelning (appellklass) den 9/10.

SBK:s Västeråsavdelning (övriga klasser) den 10/10.

Föreningen Brukshundarna (alla klasser) den 10/10.

SBK:s Boråsavdelning (alla klasser) den 17/10

SBK:s Göteborgsavdelning (alla klasser) den 24/10.

SBK:s Hälsingborgsavdelning (appellklass) den 21/11.

Nordiska mästerskapen 1948

Med stort beklagande måste vi meddela, att svenskt deltagande i de Nordiska Mästerskapen i år är uteslutet. SBK har gjort en framställning till Kungl. Veterinärstyrelsen om lättnader i gällande karantänsbestämmelser baserade på att en veterinär

skulle medfölja den svenska truppen och tillse att de svenska hundarna icke skulle komma i beröring med de utländska, ävensom att enskild karantän hos vederbörande hundägare eller annan klubbmedlem skulle få anordnas och att denna karantän måtte hävas så snart tagna blodprov utvisade att hundarna icke voro behäftade med leptospiros. Veterinärstyrelsen har emellertid meddelat, att styrelsen icke anser sig kunna medgiva något undantag från de villkor, som styrelsen med hänsyn till faran för överförande till landet av sjukdomen leptospiros funnit sig föranlåten att uppställa vid medgivandet av tillstånd till återinförande av hundar från Danmark. Svenska hundar skulle med anledning härav endast kunna återinföras till Sverige under förutsättning bland annat att hundarna placerades i karantän under en månad. Kostnaderna för hundarnas uppställande i karantän skulle helt betalas av hundägarna. Det är ju självklart att vi icke under sådana omständigheter kunnat deltaga i proven. Det är att hoppas att Sverige icke i fortsättningen skall helt avstängas från internationella tävlingar på vårt område, vilket otvivelaktigt skulle innebära mycket stora nackdelar för svensk hundsport och försvåra svenska uppfödarens möjligheter att exportera hundar till utlandet.

1948 års SM för draghundar

I artikeln i föregående nummer av tidskriften rörande 1948 års SM för draghundar hade beklagligtvis följande del av resultattabellen bortfallit, varför den här införes.

Klass A2 (damer): 1) Lasse-Pojken, Anna Strandberg, Örnsköldsvik, 1.26.01, 2) Tessa, L. Broström, Boden, 1.42.27.

Klass A3 (oldboys): 1) Barun, A. Ahlström, Kiruna, 1.13.21, 2) Karo, N. Lindström, Kiruna 1.17,57, 3) Pojken, L. Vikström, Boden, 1.21,44.

Kynologiskt huvudbry

Svaren på frågorna på sid 61.

1. Alla har 7 st.
2. Framskjuten person inom hundorganisationerna.
3. Nospartiet och kinderna, över ögonen, bröstet, nedre delen av extremiteterna, tassarna och under svansen.
4. I medvind.
5. Avståndet mellan pannavsatsen och näsbenet.
6. En ungersk vallhund.
7. Boxern.
8. Pompe, kungens trogne dräng
Sov var natt i kungens säng.
Sist av år och resor trötter
Led han av vid kungens fötter.
Mången ung och fager mö
många hjältar eftersträva
önskade som Pompe leva,
att få såsom Pompe dö.

Tankeläsande hund

Vi saxa ur Stockholms-Tidningen:

En inkasserare från hundskyddsföreningen ringde under sin rond till medlemmarna på måndagen på hos en familj vid Värtavägen för att hämta medlemsavgiften, 3 kr. Dörren öppnades och inkasseraren hälsade med ett glatt och vänligt: "Frid i huset".

Mera hann han inte säga, förrän familjens hund, en kraftig schnauzer, trängde sig fram till dörren och kastade sig över inkasseraren, som fick ett svårt brett i ena benet. Orsaken till hundens ilska är obekant.

Inkasseraren blev omhändertagen av hundens ägare, som tvättade såret med sprit för att förhindra infektion. Så småningom kände sig inkasseraren bättre och fortsatte till nästa medlem, sedan han fått avgiften till föreningen från den ilske hundens ägare.

P. M.

för SBK:s utställning i Sundsvall den 22 aug. 1948.

Utställningsplats: LV 5.

Vaccinations- och veterinärintyg skola uppvisas vid veterinärbesiktningen på utställningsplatsen. Veterinärbesiktningen börjar kl. 7.00 utställningsdagen. Vaccinationsintyget skall vara utställt minst 2 månader före utställningens början eller senast den 22 juni 1948. För enkelhetens skull kan uppgift om att hunden vaccinerats mot valpsjuka införas i hundens registreringsbok. Uppgiften skall dock vara underskriven av vederbörande veterinär. Veterinärintyget skall vara utfärdat någon av dagarna 17—21 augusti.

Prisbedömningen börjar kl. 9.00, vid vilken tid alla hundar måste vara på sina platser, och slutar kl. 17.00 med prisutdelning. Ingen hund får avlägsnas från utställningsområdet före kl. 17.00.

Utställningsavgifter: Anmälningavgiften är för enskild hund Kr. 15:— för en klass och Kr. 10:— för vardera av de följande. För grupp i uppfödarklass och för avelsklass ingen avgift. För icke tidigare registrerade hundar skall originalstamtavla bifogas anmälan samt förutom utställningsavgift även registreringsavgift, Kr. 8:—, insändas. Registrering i samband med utställning är obligatorisk. Samtliga utställningsavgifter skola insändas till Svenska Brukshundklubben, Centralstyrelsen, Stockholm, Postgironummer 19 69 52.

Anmälningblanketter skola rekvireras hos SBK:s Sundsvallsavdelning, Köpman Ragnar Frödin, Sjöгатan 21, Box 256, Sundsvall, tel. 2808.

Entrébiljetter. Såsom entrébiljetter för utställarna gälla de nummerlappar, vilka varje utställare få sig tilldelade för varje hund och vilka nummer motsvara katalognumren.

Anmälningstiden utgår tisdagen den 10 augusti 1948. **Efteranmälningar emottagas icke.**

Medlemskap i Svenska Brukshundklubben erforderligt.

Klassindelning. Hund, vars ålder icke överstiger 15 månader, får endast anmälas i **ungdomsklass**. Hund, vars ålder överskrider 15 månader, skall anmälas i **öppen klass**. Hund, som vid någon tidigare utställning redan erhållit 1:a pris i öppen klass, skall direkt anmälas i **segrarklass**. Den bedöms dock först i öppen klass utan att någon särskild avgift för denna upptages. Erhåller hund vid denna utställning för första gången 1:a pris i öppen klass kan den efteranmälas till segrarklass mot en avgift av Kr. 10:—, vilken avgift upptages av ringsekreteraren i utställningsringen. I brukshundsklass kan hund anmälas om den vid officiellt bruksprov blivit godkänd i lägst nybörjarklass eller innehar armécertifikat. Erhåller hunden emellertid lägre pris än 2:a pris i öppen klass på denna utställning kan den ej bedömas i brukshundsklass. Anmäles hund endast i brukshundsklass bedömes den automatiskt i öppen klass utan att någon särskild avgift för denna upptages. Förutsättningen för att hund skall få anmälas direkt i brukshundsklass är att den vid tidigare utställning erhållit minst 2:a pris i öppen klass.

Prisdomare. Överkonstapel E. Stohm dömer alla raser utom collie. Under förutsättning att minst 8 collies anmäls till utställningen dömes denna ras av köpman A. Hellgren. Om antalet anmälda collies understiger 8 uteslutes denna ras från utställningen.

Lösnummerpris 1 krona